

ULTRA DuaTRAIL Patidors, "La Penitència"

75 km / 5200m D+ / NON-STOP

dissabte 16 de maig de 2009, -prova pilot-

Crònica del JMRA-el Presi!

Fent una mica d'història, cal dir que la Torrelavit-Montserrat es va realitzar per primera vegada l'any 2001, tota una proesa per nosaltres. En vam fer tres edicions més i en totes ens ho vam passar d'allò més bé.

A finals de l'any 2008, ja parlàvem de recuperar-la, ja que feia uns quants anys que per una cosa o altre no ens venia bé de fer-la.

Un dia, tot parlant amb alguns companys ja vam plantejar de fer-la i tornar en BTT des del Monestir. Però així es va quedar la cosa, en xerrameca.

Aleshores, a principis d'aquest any, se'm va ocórrer que podíem fer la Torrelavit-Montserrat per a qui volgués fer "La Clàssica" i, d'altres, ho podíem allargar anant cap a Can Massana per dalt de la muntanya (amb l'experiència dels ECOS) i tornar en BTT a Torrelavit. Semblava una animalada, ho reconec. Però ves per on, la cosa va anar agafant cos... (-qui és més boig, qui proposa o qui fa cas de la proposta?)

I sí, rumiant, rumiant, vam plantejar una data que a la majoria ens anés bé i au, a fotre la gran animalada.

La idea ha estat obrir la participació a tothom qui volgués, però es veu que pocs s'hi han atrevit... bé, cap problema, perquè ja vam decidir que la fariem fóssim els que fóssim... de fet, es tractava d'això, d'una prova pilot.

Anem al tema, doncs. Sí, arribat el dia, ja a les 7h ens començàvem a reunir els participants i les assistències, cal dir que amb aquella angoixa de no saber ben bé què anàvem a fer. Bé, sí que sabíem què anàvem a fer, però no si ho podríem culminar satisfactòriament.

Després de carregar el material (motxilles i BTT's) a les furgos, fer el repartiment de dorsals i les fotos i escalfaments de rigor, vam iniciar la marxa a les 8h04'. Pim-pam.

El dia era fantàstic, amb menys calor que en dies anteriors i amb molt bona visibilitat.

El ritme de cursa era força alegre i ja només començar el RAMI ja es va desmarcar del grup anant al seu rotllo. Ja no el vam veure més en tota la DuaTRAIL. No m'estranya que ens tregues 2 hores a la meta!

Al llarg del recorregut vaig anar fent algunes fotos i mini-vídeos, cosa que s'agraeix en dies posteriors, ja que podem tornar a "assaborir", recordar o també "fardar" de l'experiència. Ara, no vegis com cansa anar parant i engegant, anant amunt i avall per fer bones fotos! (i sense cobrar!)

Bé, doncs fins a Hostalets, no hi ha gaire complicació en el recorregut, ja que es fa força bé. Anem "fresquets" i no hi ha pujades massa destacables.

A partir d'aquí, la cosa ja es posa una mica més seria, sobretot si es vol anar fotent canya, ja que ens trobem els barrancs (dits "els sifons") del GR-172 d'Hostalets i també ens trobem amb la mega-pujada del "Matamatxos". Aquí es tracta de dosificar-se, sobretot si es vol fer la DuaTRAIL sencera, sinó, a la muntanya es paga. Vaja si es paga!

La majoria pujàvem les pujades caminant, ja que Déu n'hi do com pujaven!

En l'arribada a Collbató ja teníem les assistències esperant-nos. Cal remarcar el gran suport d'aquestes i també la seva paciència i assistència, ja que sense ells no haguéssim pogut assolir aquest repte.

I bé, fins aquí a Collbató cal dir que havíem fet "el més fàcil" del recorregut. Ara tocava patir de debò: la muntanya!

Fins aquí vam anar sense motxilla, ja que ens les transportaven les assistències.

A l'hora de penjar-me la meva motxilla a l'esquena, caram, ja em vaig adonar de que pesava massa. Aleshores me'n vaig adonar de com n'és d'important tenir en compte el pes, però és clar, amb tant de material "obligatori"...

Ei, però hem de pensar que tot aquest material està pensat pels participants que triguen més hores, ja que no se sap mai, millor anat preparat i "sobrat" pel que pugui passar, que posar-nos en risc per qualsevol imprevist. Potser caldria estudiar el material que posem a la motxilla: de qualitat i poc pes, deixant fora coses supèrflues. En quan a les barretes energètiques i tal, millor de qualitat (necessitarem reposar almenys 4000 calories). Tot això ho dic ara, vista l'experiència.

Buff, ja a l'inici de la muntanya vaig buidar 1 litre d'aigua que portava a la motxilla -per allò del "per si de cas"-, ja que 1 kg és 1 kg... i au, amunt, amunt.

La veritat és que em va costar pujar les costes. Segurament vaig pagar el no fer correctament el que vaig "predicar" que s'havia de fer prèviament a la DuaTRAIL: entrenar, menjar, dormir i hidratar-me correctament i de manera suficient. Anar fent fotos segur que també va influir...

Al baixar de Sant Miquel cap al Monestir corrent em vaig notar rampes als bessons -mal senyal- i vaig acabar baixant caminant. Primer símptoma de deshidratació.

Arribats al Monestir, les assistències ja estaven a punt per rebre'ns. Al preguntar pel RAMI, es veu que ja feia més de mitja hora que havia marxat cap a Sant Jeroni. Caram!

Després d'una estoneta de descans i xerrameca vam iniciar l'ascensió a Sant Jeroni, JO, el DIEGO, el RICARD i el SAYEN. El XAMPI, el LLUC i el PASQUI van finalitzar aquí al Monestir, tot fent "La Clàssica".

Ja ens van dir que el que volíem fer els semblava una autèntica bogeria, ja...

Pujant cap a Sant Jeroni per les escales, semblàvem ànimes en pena, caram com anàvem de petats! Bé, el SAYEN no tant. Aleshores ja dubtàvem de si seriem capaços de finalitzar el repte. Superat el Pla dels Ocells i el gruix de les escales, i tot havent pres algunes barretes i gels, el caminet se'ns va fer més amè. Tot i així va costar força arribar a dalt, però va valer la pena, ja que hi havia un "ambientassu" que no vegis -allò semblaven les Rambles-.

Després d'haver reposat i haver-nos recuperat una mica, vam tirar cap el Camell. Potser pel descans, per haver menjat una miqueta o perquè feia baixada, el cert és que ens vam revifar una mica. I més encara quan passat el Camell ens vam fotre l'entrepà!

Pujant al Montgròs les forces tornàvem a flaquejar -a uns més que a d'altres- però continuàvem pujant: Piiiiim----Paaaaaam, ...

La veritat és que al anar en grup, feia que un per l'altre, tots tiréssim endavant: ara estiro jo, ara tu, ara l'altre... A més, psicològicament es feia més suportable. El RAMI segur que en algun moment ho va passar més malament, ja que anava sol.

Arribats al Montgròs ja tornàvem a dubtar de les nostres forces i ens qüestionàvem si faríem o no el tram de BTT. Però aleshores, el RAMI, que ja era a Can Massana, ens va telefonar i ja ens va "amençar" que "pobres de nosaltres" que quan arribéssim a Can Massana no agaféssim les bicis: paraules textuais del RAMI: "Quan arribeu a Can Massana agafeu les putes bicis i avall va, vale!?"

Buff, vam pensar en aquell moment, però només per no haver-nos-ho de sentir retreure tota la vida, ja vam decidir que sí, que si que tornariem en bici, encara que fos arrossegant-nos!

El tram que va del Montgròs al Refugi és el més feixuc, però alhora també és força distret. Hi ha baixades pronunciades i, com no, també pujades. Un total trenca-cames, vaja. De fet, se'ns va fer força llarg.

A part de les pedres soltes que hi ha, -eh DIEGO?-, és fàcil equivocar-se de camí si no s'està atent. De totes maneres, aviat te n'adones de l'equivocació i sempre pots tornar sobre els teus passos fins a l'última situació coneguda.

A prop del Refugi, el RICARD es va fotre una torta de peu. Aleshores, com que portàvem farmaciola d'emergència, el SAYEN li va untar una pomada i una bena i au, avall va.

Amb el RICARD mig coixejant vam anar una miqueta més lents -no gaire més- i vam arribar al Refugi Vicenç Barbé. Una breu pausa per telefonar l'Assistència de Can Massana per saber com anaven de paciència i au, vinga va que ja ho teníem a l'abast.

A l'apropar-nos a Can Massana, n'hi havia algun que encara dubtava de si agafar o no la bici, i algun altre que ho esperava, i encara un altre que se'n penedia de no haver-la portat.

El cert és que ja gairebé portàvem 10 hores fotent-li canya i ens feia patir la família, ja que, tot i que sabíem el que podíem arribar a trigar -i ells també-, ens sabia greu estar tant de temps absents de les nostres responsabilitats familiars -uns més que altres. De fet, això ens provocava un cert neguit a mesura que les hores anaven passant i vèiem el que encara ens quedava per fer.

Arribats ja a Can Massana, l'assistència va botre d'alegria -quina paciència, pobres!- al veure'ns arribar. "Per fi", devien pensar! -reitero la seva infinita paciència!

Ens vam equipar per la tornada en BTT JO, el DIEGO i el RICARD, que, tot i que li feia mal el peu, mesell, no volia perdre's l'experiència. El SAYEN, per altra banda, que era qui estava en "millors condicions", com que no havia portat la bici, doncs es va quedar amb les ganes i va haver d'acabar la travessa aquí, no sense penedir-se de la seva decisió (es va pensar que era una bogeria el que volíem fer i que no en seríem capaços -ehem, nosaltres també teníem els nostres dubtes, eh!).

Bé doncs, la idea inicial era la de pujar un tros del camí en direcció Monestir i abans del trencall per anar cap a Sta. Cecília o cap al Refugi, baixar la "baixada infernal", però, vist el cansament acumulat, vam optar per iniciar la baixada pel "camí de les bateries", just al costat de l'aparcament.

Mapa en mà, vam iniciar la baixada fins a Collbató, passant per Can Jorba i la Vinya Nova. En alguna cruïlla ens vam despistar però desseguida ens en vam adonar i vam anar baixant sense problema.

Cal dir que va ser una baixada molt maca per la falda de la muntanya. De tant en tant, anàvem alçant la mirada tot recordant el que havíem fet tan sols feia unes hores i preguntant-nos si realment ho havíem fet, o potser només havia estat un somni. De totes maneres, el cansament acumulat en donava fe.

Arribats a Collbató en un plis-plas, ara tocava pujar la costa de la urbanització, una intensa pujada d'asfalt que ens portaria a baixar el "Matamatxos". Una baixada de vertigen només apta per a "kamikazes". Ai si haguéssim estat en condicions òptimes...

A partir d'aquí, qualsevol pujada o pujadeta ja ens semblava una "pared". No vegis la pujada des de la riera fins a la carretera d'Hostalets... Déu n'hi do!

El tram que va del "Matamatxos" fins a Piera vam optar per fer-lo per carretera, ja que el GR-172 era impracticable en BTT.

A partir de Piera i fins a Sant Jaume vam anar força bé, que es va baixant lleugerament.

A Can Claramunt vaig punxar, però sense més conseqüències. També cal esmentar que, des de Can Massana, ja no disposàvem de més assistència fins a Torrelavit, a l'arribada (i és que ens feien patir de tan esperar-nos).

La pujada de la carretera de Sant Jaume fins a la Font dels 4 Pins es va fer duríssima. Ja anàvem gairebé sense forces, però al veure-ho tan aprop i que arribaríem en el temps previst de 12 hores, vam fer un últim esforç.

A l'arribada, l'assistència i el SAYEN, que no es va voler perdre la nostra "aparició", ja ens esperaven amb els braços oberts, i és que no n'hi havia per menys...

La veritat és que va ser una sensació difícil d'explicar: una barreja d'alegria, incredulitat, emoció, alleujament, ..., en definitiva, una sensació indescriptible, d'aquelles que s'han de viure, vaja.

Aleshores, el DIEGO, el RICARD i JO ens vam abraçar emocionats celebrant la fita que havíem assolit.

Encara ara tenim aquella sensació d'incredulitat quan recordem el que vam fer. Sort que en tenim constància gràfica (fotos i vídeos), que sinó...

Jeje, tot i que quan hi érem pensàvem que allò només es podia fer "un cop a la vida", doncs, mesells, ja comencem a tenir ganes de que arribi la propera "edició"... ;D